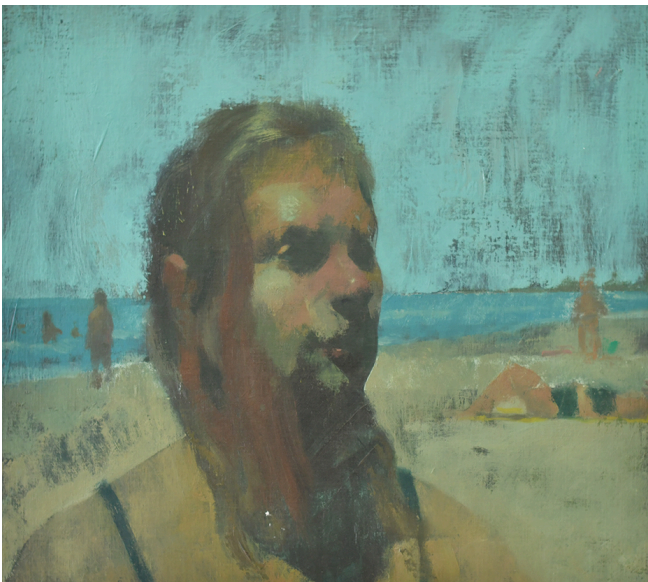

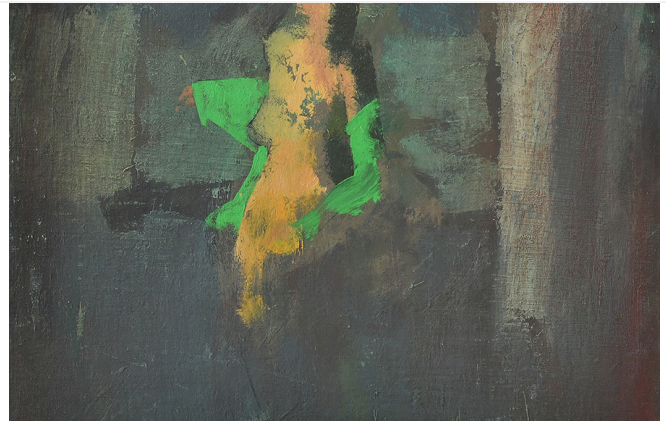

צבע זה צבע. השחקן המסתורי יותר הוא
הטונאליות. דרך פשוטה לחשוב על
טונאליות היא לחשוב על פריים מסוים
מצולם במצלמת שחור לבן: הרישום
"נשמר, הצבע אובד." (י.ה)

אדם כהן: צייר על הגג
Untitled, 2024
Oil on canvas on wood
50x48 cm

INQUIRE

הביטו בפנים הכהות, המוצלות של
האישה העומדת מול השולחן הירוק.
עיניה נעלמות בצל. אבל משהו בעושר
הטונאלי של החלק המוחשך הזה משכנע
"מספיק בשביל להנכיח אותן." (י.ה.)

אדם כהן: צייר על הנג*Untitled, 2024*Oil on canvas on wood
40x41 cm -[INQUIRE](#)

אדם כהן - אישה במרפסת

להוציא מבעים משוכללים כמו קולאז', נזילות, משיכות מכחול, וכדומה, ציור נבנה משלושה דברים: רישום, צבע וטון. רישום פותר בעיות של מיקום, גודל ואפיון. מה נמצא איפה, מה גודלם ואופיים של הדברים וכו'. צבע זה צבע. השחקן המסתורי יותר הוא הטונאליות. דרך פשוטה לחשוב על טונאליות היא לחשוב על פריים מסוים מצולם במצלמת שחור לבן: הרישום נשמר, הצבע אובד. טונאליות היא סוג האפור שאני אקבל בצילום כזה מכל דבר: חולצה אדומה וכחולה יכולות לתת את אותו האפור. טונאליות אם כן, היא לא המוזיקה הצבעונית -אלא הווליום בה היא מנוגנת.

אני אוהב ציירים ששמים רגש בטונאליות. זה קל לשים רגש בצבע: אדומים ושחורים עזים תמיד יעבדו. זה קל לתת רגש במבעים משוכללים. אבל יש משהו גבוה מאד ביכולת להביע רגש במשחק הטונאלי. הביטו בפנים הכהות, המוצלות של האישה העומדת מול השולחן הירוק. עיניה נעלמות בצל. אבל משהו בעושר הטונאלי של החלק המוחשך הזה משכנע מספיק בשביל להנכיח אותן. העיניים הנעדרות אבל המונכחות האלו הן המפתח שלי לציורים של אדם כהן.

לפני שנים סיפר לי מכר שלמד הלחנה קלאסית אנקדוטה על מזורקות של שופן. אין לי מספיק ידע בתחום לשפוט עד כמה הסיפור הזה מדויק, אבל הוא רלוונטי לעניינינו כאן. שופן היה מדוכא עני ואומלל. והוא הלחין את המזורקות האלו כפרנסה- מוזיקה לריקודים לנשפים של האצולה. אבל הוא שתל במנגינות רגעים של נפילה, של האטה, של החלשה, של רפיון של עיוורון- הוא שתל את המלנכוליה שלו. "תאר לעצמך!" אמר לי החבר: "חבורה של אצילים

אישה במרפסת. גופה הפרטי על סיפו של המרחב הציבורי. אור השמש מסנוור ומחשיך, צובע ומגדיר. פה ירוק. פה אדום. צבעים הנהנים מאוטונומיה וצפים כשלעצמם במרחב הציבורי. כל הדברים לימינליים: על הגבול של העירום, על הגבול של החוץ, על הגבול של הטבע הדומם, על הגבול של הנוף על הגבול של הדיוקן. ובגבול הזה הרגש במשורה. הציור כמו המזורקה של שופן מתנגן לנו בעין, עד שזו נופלת אל העיניים האבודות המחזירות לנו מבט מן האין.

יונתן הירשפלד, אפריל 2025

אדם כהן: צייר על הגג

Untitled, 2024

Oil on canvas on wood
42x41 cm

INQUIRE

אדם כהן: צייר על הגג

Untitled, 2024

Oil on canvas on wood
40x40 cm

INQUIRE

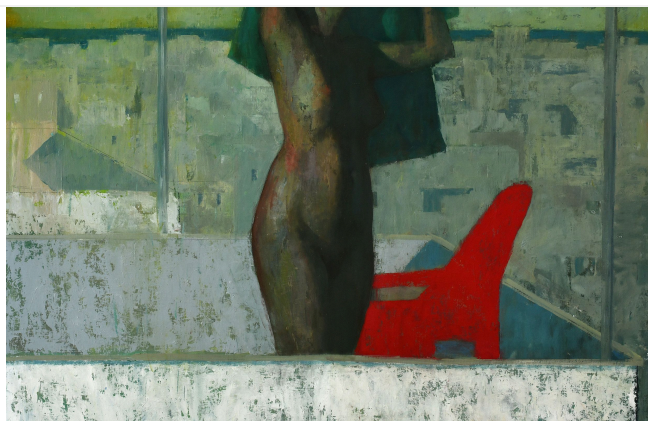

אדם כהן: צייר על הגג

Coffee After the Romance, 2024

Oil on canvas on wood
170x175 cm

INQUIRE

אדם כהן: צייר על הגג

Untitled, 2024

Oil on canvas on wood
175x170 cm

INQUIRE

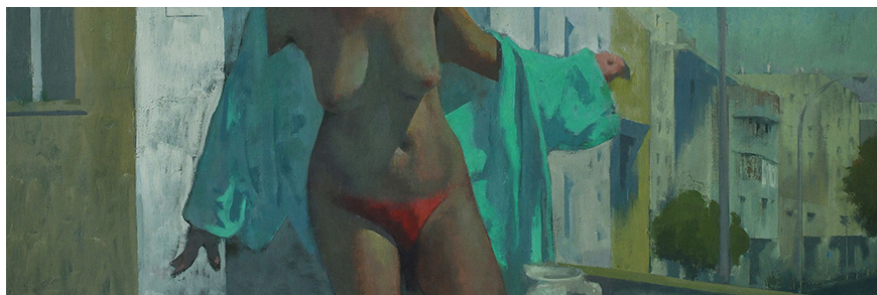

אדם כהן: צייר על הגג

Untitled, 2024

Oil on canvas on wood
48x45.5 cm

INQUIRE

אדם כהן: צייר על הגג

Surprise at Breakfast!, 2024

Oil on canvas on wood
175x170 cm

INQUIRE

התחנה", בית-הספר לרישום וציור פיגורטיבי, הינו מוסד יחיד מסוגו בת"א. ביה"ס צמח מתוך רצון לתת מענה לביקוש ודרישה הולכים ומתגברים למקום בו ניתן יהיה ללמוד רישום וציור בזיקה אל המסורת הגדולה של הציור המערבי. כאן תוכלו לקרוא על כל מה שקורה בסטודיו, ועל נושאים שמעניינים ציירים ואמנים בכלל.

לחצו כאן לאתר של סטודיו "התחנה". כאן תוכלו למצוא מידע על תוכניות לימוד, מרצים, גלריות, ועוד.

יום שלישי, 26 בפברואר 2013

אדם כהן - אינטואיטיבי לחלוטין

הוא למד אצל ישראל הירשברג, עשה שנה בניו יורק, חזר לת"א ועתה מעלה תערוכה מקצועית ראשונה. לרגל הצטרפותו לצוות מורי "התחנה" - ישבנו לשוחח על הדרך שעבר עד כה.

היי אדם, ספר לנו קצת עלייך למי שלא מכיר..

לצייר באופן רציני התחלתי כבר בגיל 13. חונכתי בבתי ספר אנתרופוסופיים שם הייתי מוקף הרבה באמנות, בגיל 20 הגעתי לישראל הירשברג שם למדתי 5 שנים ומכאן הכול היסטוריה.

אדם כהן, בן 30 (באפריל), גר בת"א, בוגר בית הספר לרישום וציור פיגורטיבי JSS של ישראל הירשברג. לימד כמה שנים בבי"ס לציור ופיסול בקיבוץ הרדוף והיום מלמד הן באופן פרטי והן בסטודיו התחנה. כשהיה בן 27 לקח שנה לגור בניו יורק שם נחשף לabstract expressionism של שנות החמישים, למד פיסול פעמיים בשבוע והחזיק סטודיו באופן עצמאי.

איפה למדת פיסול?

ב The Art Students League of New York אצל ג'ונתן שון. הוא מורה מאוד מיוחד. הפיסול מאוד השפיע על הציורים שלי. בכלל כל השפע שנחשפתי אליו בתקופה הזאת במוזאונים ובגלריות, de Kooning, Robert Motherwell למשל. אחרי שנה התמלאתי והחלטתי לחזור לארץ לעבוד.

איך נראה סדר היום שלך?

אני מתחיל לעבוד ב-9-10 בבוקר, יש רוטציה אינטואיטיבית לחלוטין של דברים במשך השבוע, כל יום אני עובד על משהו אחר: זה יכול להתחיל עם נוף בבוקר (תלוי במזג האוויר), מודל או טבע דומם בצהריים, אם אין טבע דומם אז על איזו שהיא המצאה... בערבים מידי פעם אני עושה פורטרט עצמי או של חברים. ככה נראים הימים בד"כ. אבל לא כל הימים לצערי.

כי צריך זמן גם ללמד...

ללמד זה דבר מדהים. להיות סביב הציור כל פעם ומול המודל, אתה מוקף תלמידים ורואה עבודות ומנהל שיחות. פשוט תענוג. זה מלמד אותי הרבה וזה כיף, אני מקווה שגם לתלמידים.

מאילו אמנים אתה מושפע?

כמובן שישנם האולד מאסטרס (אני מקווה שכולם מושפעים מהם), אם כי בשנים האחרונות אני יותר מושפע מאמנות שנעשתה במאה האחרונה. Frank aurbach, Janice Nowinski, Kyle Staver, Ken Kewley ועוד.

הערב בגלריית התחנה תפתח תערוכה שלך. "ציורים חדשים"

כן, אלה ציורים מהשנתיים האחרונות, בעצם מאז שחזרתי לארץ. בניו יורק לא סיימתי אף ציור, זאת הייתה שנה של ניסויים בלי שאף אחד שאני מכיר רואה אותם וכשחזרתי לארץ אז היה לי דחף גדול להמשיך את אותם ניסויים. לאט לאט התגבשו להם מחשבות ורעיונות שהיו לי, כאלה שאתה סוחב אתך לאורך זמן ויודע שתבצע מתישהו, בד"כ עם הרבה כישלונות בהתחלה ואחרי שנתיים שלוש אתה מצליח להגיע לפתרון. יש גם רעיונות ספונטניים מהירים כאלה שאתה מבצע מיד. התערוכה הזו היא עוד אבן דרך, כמו שכל ציור הוא אבן דרך למשהו אחר. היא סוג סויים של סיכום לסוג העבודה הזאת ויש כבר עכשיו בסטודיו ציורים חדשים ושונים, שמתפתחים מתוך מה שהיה.

גלריית "התחנה", בן אביגדור 20, ת"א